

μορφήν, συμμαχοῦντος μάλιστα τοῦ ἔρωτος. Ἡ μνηστὴ μου εἶχεν ἀκόμη καιρὸν νὰ διδασθῆ τὰ τοῦ βίου· εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπέκειτο νὰ τὴν διδάξω ὅσα ᾔθελα νὰ μάθῃ καὶ νὰ τῆς κρύψω τὰ λοιπὰ.

— Λοιπὸν, ἤρα τὴν ἰδανικὴν μου σύζυγον, ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχα ὀνειρευθῆ ὡς τὸν τύπον τῆς ἀνθρωπίνης καλλονῆς καὶ ὄλων τῶν χαρίτων! Ἄλλὰ τοῦτο, φεῦ! τί σημαίνει, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀμοιβαιότης; Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ βεβαιώσετε, ἢ νὰ μοῦ ἀφαιρέσετε πᾶσαν ἀπάτην... Ἀπλητῆσατε καὶ ὑμεῖς τὸν ἰδανικὸν σας σύζυγον;

— Δύσκολον ἐρώτησιν μ' ἐρωτᾶτε. Θὰ ἔκλινα πολὺ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ προορισθεὶς σύζυγός μου εἶναι αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας μου, ἂν δὲν μ' ἐβεβαιώνετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω. Ὑμεῖς εἰστε ἐμπειρότατος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἡ γνώμη σας ταλαντεύει πολὺ τὴν γνώμην μου.

— Ὁ! ὄχι, ὄχι! ἀνέκραξα θλίβων αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Μόνον τὸν ἑαυτὸν σας πιστεύσατε, μόνην τὴν καρδίαν σας ἀκούσατε. Ἡ γνώμη μου εἶναι ἀνόητος, δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν λησμονήσετε! Τὸ θέλετε!

— Ναί, εἶπε θλίβουσα τὴν δεξιάν μου.

Τὴν ὑπόσχεσίν μου τοῦ νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου νομίζω ὅτι ἐπάνω κάτω τὴν ἐξεπλήρωσα· ἐκτὸς ἂν θελήσετε νὰ σὰς περιγράψω τὰ μικρὰ καὶ κοινὰ τοῦ γάμου περιστατικὰ, γάμου ὁμοιάζοντος ὄλους τοὺς γάμους. Τί ἄλλο νὰ σὰς εἰπῶ ἀκόμη! Ὅτι δύο ἤδη ἔτη διατελῶ σύζυγος· ὅτι ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου ὅπως ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἠγάπησα, καὶ ὅτι ἀνταγαπῶμαι ἐπίσης· ὅτι καρπὸν τῆς ἀγάπης ταύτης ἔχομεν μικρὸν ἄγγελον, ἐράσμιον καὶ εὐσαρκον ὡς τοὺς ἀγγέλους τῆς ᾠδῆς τοῦ Βερατζιέ· ὅτι ζῶμεν συγκεντρωμένοι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας καὶ ἀδιαφοροῦντες εἰς τὰ περὶ ἡμᾶς· ὅτι ἡ σύζυγός μου, γενομένη μητῆρ, ἔγεινε διαμιᾶς σοβαρὰ, σύννομος, ἐμβριθής; Ὅλα ταῦτα τὰ γνωρίζετε σεῖς οἱ ἔχοντες σχέσιν καὶ οἰκειότητα μεθ' ἡμῶν, καὶ δυνάμενοι νὰ ἐκτιμῆσετε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν καρδίαν τῆς πολυτίμου ταύτης γυναικός. Δὲν ἐγνωρίζετε μόνον τὰς περιστάσεις τοῦ γάμου μας, καὶ τὴν γνώσιν αὐτῶν ἐχρεώστων εἰς τὴν φιλίαν σας. Ἐξεπλήρωσα λοιπὸν τὸ καθήκον μου· ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε νὰ τελειώσω ἐνταῦθα, ἐπευχόμενος εἰς ὄλους τοὺς ἀγάμους τὴν αὐτὴν τύχην καὶ τὴν αὐτὴν εὐδαιμονίαν. Ἀμήν.

Ἡ ἐπομένη διατριβή, γράφεται ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Δ. Ῥοδόου, ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ περὶ ξιφασκίας συγγράμματος τοῦ κ. Πύργου. Σ. τ. Δ

ΠΕΡΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Κατὰ τὸν κλεινὸν Πασχάλην «ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι οὔτε ἄγγελος οὔτε κτῆνος, ὁσάκις ὁμως

θελήσῃ νὰ γείνη ἄγγελος, γίνεται κτῆνος.» Ἡ δὲ καθημερινὴ πείρα καὶ ἡ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἱστορία βεβαιοῦσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ σκληροῦ τούτου ἀποφθέγματος. Ἡ φύσις ἡμῶν δὲν εἶναι δεκτικὴ εἰμὴ μόνον βαθμοῦ τινος τελειότητος· ἅμα δὲ ἐπιχειρήσῃ τις νὰ ὑπερβῆ τὰ ὅρια αὐτῆς, ἀντὶ ἀγγέλου καταντᾷ κτῆνος ἢ καὶ θηρίον. Τὰ χρονικὰ τῶν ἐθνῶν βρίζουσι τοιοῦτων παραδειγμάτων. Οὕτως οἱ ὄπαδοί τοῦ Διογέτους, θελήσαντες νὰ ὁμοιάσωσι τοὺς θεοὺς ἀπολακτίζοντες τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἔγειναν σκύλοι· οἱ διάδοχοί τῶν κυνικῶν ἀσκητῶν καὶ μοναχοὶ ὠνόμαζον μὲν ἑαυτοὺς ἀγγελικοὺς καὶ μεγαλοσχήμους, πράγματι δὲ ἦσαν ἐστατικὴ ἀγέλη, ἧς ἡ κατοικία ἐκαλεῖτο μάνδρα· ἐπὶ δὲ τῶν ἡμετέρων χρόνων οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ καταβιβάσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν οὐρανόν, οἱ ὀνειρευθέντες τὴν δινηκεῖν εἰρήνην, τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, τὴν ἰσότητά, τὴν κοινοκτημοσύνην, οἱ Φουριέροι, Δερροῦ, Μαράτοι, Δαντῶνες καὶ Δελεκλουζαί, ἐκυλίσθησαν εἰς τὸν φόνον ὡς τίγρεις αἰμοχαρεῖς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ πάντες ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ κολλήσωσιν εἰς τὴν βράχιν των περὰ ἀντὶ ἀγγέλων ἔγειναν Ἰκαροὶ καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν λάσπην.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκρίναμεν καλὸν νὰ προτάξωμεν τοῦ περὶ ξιφασκίας βιβλίου τοῦ καλοῦ ἡμῶν διδασκάλου κ. Πύργου, διότι καὶ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀγγελομανία κατῆντησε νόσος ἀρκούντως διαδεδομένη. Εἰς ταύτην ὑπόκεινται πρὸ πάντων πολλοὶ τῶν ἡμετέρων δημοσιογράφων, οἵτινες τὸν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνα θέλουσιν οὐχὶ ἄνθρωπον ὡς τοὺς ἄλλαχού τοῦ πλανήτου ἡμῶν κατοικοῦντας, ἀλλὰ τελεότερόν τι πλάσμα, προσκολλημένον ὡς σταλακτίτην εἰς τὰς κλασικὰς καὶ ὀρθόδοξους αὐτοῦ παραδόσεις καὶ ἑλληνοπρεπῶς ἀποπτύοντα τὰς ἀδυναμίας τῶν συγχρόνων θνητῶν. Οἱ ὄπαδοί τῆς σχολῆς ταύτης εἰσὶν οἱ περιοδικῶς καταφερόμενοι κατὰ τῆς διόσεν αὐξανούσης παρ' ἡμῖν φραγκικῆς πολυτελείας καὶ διαφθορᾶς, οἱ κηρύττοντες ὅτι εἰς μὲν τὸν Γερμανὸν καὶ τὸν Γαλάτην συγχωρεῖται νὰ εὐθυμῆ ἐν τοῖς Café-chantants, ἀλλ' ἡ τοιαύτη διασκέδασις εἶναι ἀναξία τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους· οἱ ἀπαιτοῦντες παρὰ τῆς θεατρικῆς ἐπιτροπῆς νὰ κολοβόνῃ τὰ ἔργα τοῦ Labiche καὶ τοῦ Offenbach, διότι τὰ ἑλληνικὰ ἔμματα καὶ ὡτία πρέπει νὰ ἦναι σεμνότερα τῶν ἐν τῇ Δύσει. Οἱ τοσοῦτον ἐγκρύπτοντες ἐν ἑαυτοῖς ἔγκον ἀρετῆς καὶ ζῆλον ἠθικοποιήσεως οὐδόλους παραδόξου· νὰ εὖρωσιν ἐπίεσαντο καὶ βαρβαρικὸν βιβλίον διδασκον τίνι τρόπῳ ἄνθρωπος σέβόμενος ἑαυτὸν ἀναγκάζεται ἐνίοτε νὰ ζητῆ διὰ τοῦ ξίφους τὴν ἀνόρθωσιν ἠθικῆς ζωῆς, καὶ νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἴσως καλὸν διὰ τοὺς Φράγκους, ἀλλ' ὁ φιλόνομος καὶ ὀρθόδοξος Ἕλληνας πρέπει νὰ τρέ-